

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2013 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. E. na prawach Powiatu

przeciwko W. M., B. M. i D. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego W. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 1 października 2012 r., sygn. akt I C 801/12

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanego W. M. na rzecz powódki Gminy M. E. na prawach Powiatu kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 01 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Elblągu w sprawie o sygn. akt I C 801/12 z powództwa Gminy M. E. na Prawach Powiatu przeciwko pozwanym W. M., B. M., D. M. o zapłatę w pkt I zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 336,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 marca 2012r. do dnia zapłaty i w pkt II zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 102,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok ten został wydany na podstawie następującego stanu faktycznego i rozważaniach co do zastosowanego prawa:

Powódka Gmina M. E. na Prawach Powiatu wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych W. M., B. M. i D. M. kwoty 336,13 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwani zajmują lokal mieszkalny będący własnością powódki, położony w E. przy ul. (...) - na podstawie umowy najmu z dnia 01.12.1978r. zawartej z pozwanymi W. M. i B. M.. Podąła też, że D. M. jest dorosłym domownikiem zamieszkałym w przedmiotowym lokalu. Powódka wskazała, że w okresie od 01.07.2010r. do 31.01.2012r. powstało zadłużenie czynszowe w wysokości 336,13 zł obejmujące należność główną w kwocie 295,32 zł oraz skapitalizowane na dzień 31.01.2012r. odsetki w wysokości 40,81 zł. Zadłużenie pozwanych

wynika głównie z niedopłaty za dostarczane do lokalu media w 2009r., rozliczone w roku 2010. Powódka wskazała, że mimo dodatkowego wezwania pozwani nie uregulowali należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 marca 2012r. uwzględniono powództwo w całości oraz orzeczono o kosztach procesu (sygn. akt I Nc 2243/12).

Pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty wnieśli o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu podnieśli, że cena za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków została zawyżona o 50% w stosunku do ceny dopuszczalnej ustawowo. Podnieśli także, że brak jest rzeczywistej ceny za 1 m³ dostarczanej energii cieplnej, gdyż według E.P.E.G. - cena za 1 m³ wynosi 6 zł, zaś powódka zawyżyła tę cenę o 4 zł.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podniosła, że dokonała rozliczenia opłat za dostarczane do lokalu media na podstawie regulaminu rozliczania dostawy mediów do lokali stanowiących własność Gminy M. E., który współgra z regulaminem obowiązującym we wspólnotach mieszkaniowych. Rozliczanie mediów dostarczanych do lokali gminnych następuje zaś po rozliczeniu udziału gminy w kosztach tych mediów dokonany przez wspólnotę mieszkaniową.

Sąd Rejonowy ustalił, że Gmina M. E. jest właścicielką lokalu położonego w E. przy ul. (...) oraz że na podstawie umowy najmu zawartej w dniu 21.12.1978r. W. M. i B. M. stali się najemcami tegoż lokalu, przy czym w lokalu tym zamieszkuje również dorosły domownik najemców - D. M.. Pozwani nie mają zawartej bezpośredniej umowy z dostawcą mediów i opłatami za te dostawy są obciążani przez powódkę.

Ustalono także, że od 1.01.2005r. rozliczenia dostaw mediów do lokali gminnych - tj. dostaw energii cieplnej do ogrzania lokalu (co.), energii cieplnej do podgrzania zimnej wody dostarczanej do lokalu (c.w.u.), zimnej wody użytkowej do lokalu oraz odprowadzenia cieków (z.w.), wywozu nieczystości pochodzenia domowego, gazu do lokalu (w wypadku zbiorczej instalacji gazowej) - dokonywane są na podstawie dostarczonego pozwany przez powódkę „Regulaminu rozliczania dostawy mediów do lokali stanowiących własność Gminy M. E.”.

Sąd I instancji ustalił, że pozwani korzystali z dostaw mediów do najmowanego lokalu. W lokalu tym założone są wodomierze. Pozwani na poczet dostaw mediów zaliczkowo uiszcili: w 2008r.- za dostawę wody zimnej 189,67 zł, za odprowadzenie ścieków 174,09 zł, za wywóz śmieci 250,98 zł, za centralne ogrzewanie 907,57 zł i za podgrzanie zimnej wody 283,33 zł; w 2009r. - za dostawę wody zimnej 225,85 zł, za odprowadzenie ścieków 218,25 zł, za wywóz śmieci 279,69 zł, za centralne ogrzewanie 964,37 zł i za podgrzanie zimnej wody 400,70 zł; w 2010r. - za dostawę wody zimnej 288,47 zł, za odprowadzenie ścieków 269,30 zł, za wywóz śmieci 339 zł, za centralne ogrzewanie 1.235,39 zł i za podgrzanie zimnej wody 572,97 zł. Łącznie pozwani ponieśli opłatę zaliczkową w kwocie 2.088,86 zł.

Ustalono także, że w 2009r. pozwani zużyli według wodomierzy łącznie 78 m³ wody (tj. doprowadzono 78 m³ wody zimnej i odprowadzono 78 m³ ścieków), przy czym według wskazań wodomierzy podgrzano 41 m³ doprowadzonej zimnej wody (z odczytu wodomierza ciepłej wody). Dodatkowo, w wyniku rozliczenia różnicy budynkowej, zostało im doliczone 11,61 m³ doprowadzonej wody zimnej i odprowadzonych ścieków oraz 3,82 m³ podgrzania wody zimnej.

Do rozliczenia doprowadzonej zimnej wody, odprowadzonych ścieków i podgrzania zimnej wody powódka zastosowała stawki wynikające z faktury wystawionej przez E.M.P.E.C. w E. wystawionej Zarządcy Wspólnoty Mieszkaniowej, w skład której wchodzi lokal powódki, tj. 2,94 zł za 1 m³ doprowadzonej zimnej wody, 2,84 zł za 1 m³ odprowadzonych ścieków oraz 9,7504 zł za podgrzanie 1 m³ zimnej wody. I tak, za odprowadzenie 78 m³ plus 11,61 m³ zimnej wody jej koszt wyniósł 263,44 zł, odprowadzenie takiej samej ilości ścieków - 254,48 zł, a koszt podgrzania 41 m³ plus 3,82 m³ wody - 436,98 zł. Nadto koszt wywozu śmieci wyniósł 258,65 zł, a centralnego ogrzewania 1.082,59 zł. Łączny koszt wszystkich mediów doprowadzonych do lokalu zajmowanego przez pozwanych wyniósł 2.296,14 zł.

Rozliczenie mediów za 2009r., którego powódka dokonała w lipcu 2010r., wykazało niedopłatę pozwanych w łącznej kwocie 207,28 zł (tj. kwota opłaty zaliczkowej 2.088 86 zł minus koszt mediów 2.296,14 zł), przy czym pozwany zaksięgowano niższą niedopłatę, tj. w kwocie 204,47 zł. Ponieważ w lipcu 2010r. pozwani mieli nadpłacone 8,33 zł, powódka potrąciła tę kwotę, co dało zadłużenie pozwanych wysokości 196.14 zł. Ponieważ nadto wzrósł od sierpnia 2010r. czynsz - z kwoty 361,21 zł do kwoty 404,62 zł - zaś w miesiącu tym pozwani uiszcili czynsz w wysokości 362 zł, zadłużenie pozwanych wzrosło do kwoty 238,76 zł. Z kolei od miesiąca września 2010r. czynsz wzrósł do 421,83 zł, przy czym pozwani płacili do miesiąca grudnia 2010r. po 409 zł z tytułu czynszu. Łącznie dało to kwotę zadłużenia w miesiącu grudniu 2010r. na 302,08 zł należności głównej.

Sąd Rejonowy ustalił także, że od stycznia do maja 2011r. czynsz wynosił 428,22 zł, przy czym pozwani uiszczali go w tym okresie w kwotach po 428 zł, co spowodowało wzrost zadłużenia do kwoty 303,18 zł w miesiącu maju 2011r. Z kolei w miesiącach czerwcu i lipcu 2011r. czynsz wynosił 435,11 zł, przy czym pozwani uiszczali go w kwotach po 435 zł, co dało wzrost zadłużenia do kwoty 303,40 zł.

W miesiącu lipcu 2011r. powódka, jak wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, dokonała rozliczenia mediów za 2010r., w wyniku czego na poczet zadłużenia zaliczono pozwany nadpłatę w kwocie 184,42 zł, co dało zadłużenie pozwanych na miesiąc lipiec 2011r. w kwocie 118,98 zł.

Z kolei od sierpnia 2011r. do grudnia 2011r. czynsz od pozwanych wynosił 399,45 zł, przy czym pozwani za miesiąc lipiec uiszcili kwotę 220 zł, co spowodowało wzrost zadłużenia pozwanych w tym miesiącu do kwoty 298,43 zł. Następnie od września do grudnia 2011r. pozwani uiszczali kwoty po 400 zł, co dało zadłużenie w miesiącu grudniu 2011r. w kwocie głównej 296,23 zł.

Sąd I instancji przyjął, że z kolei od stycznia 2012r. czynsz wzrósł do kwoty 401,09 zł, przy czym pozwani zapłacili kwotę 402 zł. Nadwyżkę powódka zaliczyła na zadłużenie kwoty głównej, która wyniosła 295,32 zł. Odsetki naliczane od sierpnia 2010r. do stycznia 2011r. wyniosły 40,81 zł.

Kwota główna oraz kwota odsetek nie została przez pozwanych zapłacona powódce - pomimo wezwania do zapłaty oraz obszernej korespondencji prowadzonej z pozwany W. M..

Sąd Rejonowy wskazał, że spór pomiędzy stronami dotyczył kwestii prawidłowości rozliczenia w 2010r. przez powódkę kosztów dostaw mediów do lokalu pozwanych, a tym samym - powstania zadłużenia pozwanych wobec powódki.

Sąd orzekający podzielił w kwestii prawidłowości dokonanych rozliczeń stanowisko powódki. Jak bowiem wynikało z dokumentów złożonych przez powódkę oraz zeznań świadka K. O., powyższych rozliczeń dokonano zgodnie z przyjętymi uchwałą Wspólnoty Mieszkaniowej zasadami rozliczeń zgodnymi z „Regulaminem rozliczania dostawy mediów do lokali stanowiących własność Gminy M. E.", na podstawie stawek wynikających z faktury wystawionej zgodnie z obowiązującymi taryfami przez E.M.P.E.C. w E. dla Zarządcy Wspólnoty Mieszkaniowej, w skład której wchodzi lokal powódki najmowany przez pozwanych. Na podkreślenie przy tym zasługuje fakt, że wbrew stanowisku pozwanych, którzy twierdzili, że powódka rozliczyła 119 m³ wody, powódka nie dokonała podwójnego obciążenia pozwanych kosztami wody, gdyż rozliczyła doprowadzone do lokalu zamieszkiwanego przez pozwanych 78 m³ zimnej wody zużytej przez pozwanych oraz podgrzanie 41 m³ zimnej wody.

Ponadto brak było – zdaniem Sądu Rejonowego - podstaw do stwierdzenia, że różnica międzylicznikowa przyjęta przez właściciela lokalu była niezgodna z ustawą. Zgodnie z art.26 ust.3 ustawy z dnia 7.06.2001r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tj. Dz.U. z 2006r. nr 126 poz. 858 ze zm.) właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego lub budynków wielolokalowych dokonuje wyboru metody rozliczania kosztów różnicy wskazań między wodomierzem głównym, a sumą wskazań wodomierzy zainstalowanych przy punktach czerpalnych wody i należnościami wynikającymi z przyjętej metody rozliczania obciąża osobę korzystającą z lokalu w tych budynkach. Jak wynikało z zeznań świadka K. O., Wspólnota Mieszkaniowa, w skład której wchodzi lokal

zajmowany przez pozwanych, w drodze uchwały przyjęła metodę rozliczeń powyższej różnicy wskazań i zgodnie z przyjętą metodą - należnościami wynikającymi z tej metody obciążyła także pozwanych korzystających z lokalu.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Rejonowy uznał, że powódka prawidłowo rozliczyła pozwanym koszty dostaw mediów w lipcu 2010r., a następnie przyjęte do rozliczeń zadłużenie prawidłowo rozliczyła w styczniu 2012r. przyjmując kwotę należności głównej na 295,32 zł oraz skapitalizowane na dzień 31.01.2012r. odsetki w wysokości 40,81 zł.

Nadto, jak wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zgodnie z art. 9 ust.5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005r. Nr 31 poz. 266 ze zm.) w stosunkach najmu wynajmujący może pobierać opłaty niezależne od właściciela. Do takich opłat należą m.in. opłaty za dostawy mediów do lokalu. Zgodnie zaś z art. 688¹ § 1 kodeksu cywilnego, za zapłatę czynszu i innych należnych opłat odpowiadają solidarnie z najemcą stale zamieszkujące z nim osoby pełnoletnie. Ponieważ w spornym okresie pozwani zamieszkiwali razem w lokalu powódki, należne opłaty w łącznej kwocie 336,13 zł na podstawie tegoż przepisu obciążają ich solidarnie.

Z tych też względów Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne w całości i orzekł, jak w punkcie I zaskarżonego wyroku, które zawiera także rozstrzygnięcie w zakresie odsetek ustawowych oparte na treści art. 81 § 1 i 2 k.c. i art. 482 k.c. O kosztach procesu orzeczono zgodnie z treścią przepisu art. 98 § 1 k.p.c. - zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Z wyrokiem nie zgodził się pozwany W. M..

W apelacji domagał się uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości.

Wskazał on, że żadna z pozycji wskazanych w rozliczeniu przez powódkę nie jest zgodna z regulaminem rozliczania dostawy mediów, co powoduje, że są one zawyżone. I tak, koszt dostarczenia wody i odprowadzenia ścieków - o 19,19 zł, centralnego ogrzewania - o 95,20 zł i podgrzania wody - o 241,41 zł. Razem więc, za rok 2009, rozliczenie dot. lokalu zajmowanego przez pozwanych zostało zawyżone o kwotę 355,80 zł.

W odpowiedzi na apelację pozwanego W. M. powódka wniosła o oddalenie apelacji, o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za II instancję wg norm przepisanych oraz o rozpoznanie apelacji na rozprawie.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że apelacja jest chybiona, a Sąd I instancji prawidłowo ocenił bogaty materiał dowodowy w sprawie i w wyroku potwierdził zasadność pierwotnego pozwu i prawidłowość rozliczenia przez powódkę mediów dostarczanych do lokalu pozwanych w 2009r. Przedstawione w apelacji subiektywne wyliczenia pozwanego były wcześniej przedstawiane w procesie przed sądem I instancji i były już przedmiotem prawidłowej oceny tego sądu.

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego W. M. – jako niezasadna – podlegała oddaleniu.

Wbrew jego przekonaniu, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, na podstawie którego dokonał trafnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, jak i ustaleń co do okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy. Sąd orzekający nie przekroczył w tym zakresie granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych w art. 233 § 1 k.p.c., a wydany na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wyrok – wbrew strony przekonaniu pozwanego – odpowiada prawu. Sąd

Okręgowy ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji przyjmuje więc za własne i stanowiące właściwą i wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że apelacja pozwanego W. M. nie zawierała nowych faktów i dowodów, a przedstawiona w niej argumentacja w żaden sposób nie poddała w wątpliwość, ani też nie zaburzyła logicznego ciągu ustaleń dokonanego przez Sąd I instancji, gdyż sprowadzała się jedynie do polemiki z trafnymi konkluzjami poczynionymi przez ten Sąd.

Z wyliczeń przedstawionych przez powódkę, a obrazujących sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem tytułem niedopłaty m.in. za pobrane media nie wynikają okoliczności podnoszone przez pozwanego, a świadczące o zawyżaniu jednostkowych należności za poszczególne media, czy też zawyżanie ich ilości.

Jak bowiem wynika z informacji dotyczącej wysokości zastosowanych przy rozliczeniach stawek, stawka opłaty zaliczkowej w okresie od stycznia do grudnia 2009r., zastosowana przez powodową gminę, wynosiła: 2,94 zł za dostawę zimnej wody (zł/m³), za odprowadzenie ścieków – 2,84 zł (zł/m³), 2,6203 zł za centralne ogrzewanie (zł/m³), 9,7504 zł za podgrzanie zimnej wody (zł/m³) oraz 7,1948 zł za wywóz śmieci (zł/m³) (k. 76, 9 – 11, 15, 17, 67). Stawki te zostały następnie zastosowane przy obliczaniu należności za media za rok 2009 obciążających pozwanych dla następujących wartości: dla 78 m² + 11,61m² z tytułu dostawy wody zimnej, z tytułu czego pozwani posiadają niedopłatę w wysokości 37,59 zł, dla 78 m² + 11,61m² z tytułu odprowadzenia ścieków, z czego niedopłata wynosi 36,23 zł, dla wywozu śmieci, w wysokości 3 osoby x ryczałt w kwocie 7,1848 zł x 12 miesięcy, co daje nadpłatę w wysokości 21,04 zł, z tytułu centralnego ogrzewania w wysokości 34,43 m³ x 12 miesięcy, z czego niedopłata wynosiła 118,22 zł oraz z tytułu podgrzania zimnej wody, gdzie za 41m³ + 3,28 m³ niedopłata wynosi 36,28 zł.

Dane te, zdaniem Sądu II instancji, potwierdza dokumentacja przedstawiona przez powódkę i wynikają one z refakturowania przez zarządcę wspólnoty mieszkaniowej, do której należy lokal zajmowany przez pozwanych, części należności za media przypadających na lokale należące do gminy, czemu pozwany de facto nie przeczył i czego nie dowodził. Stawki jednostkowe, wskazane przez pozwanego W. M., nie wynikają tymczasem np. z rocznych rozliczeń kosztów podgrzania zimnej wody, sporządzonych przez tego zarządcę, w tym zafakturowanych kosztów energii cieplnej dostarczonej do węzła cieplnego w celu podgrzania wody zimnej i utrzymania jej w cyrkulacji. Zawyżenie jakoby stawek za media przez zarządcę, a następnie powodową gminę, nie zostało w żaden sposób wykazane bowiem przez pozwanego dowodami, chociażby w postaci przedstawienia Sądowi cennika danego dostawcy mediów z roku 2009. Pozwany nie dostrzega też, że – wbrew jego twierdzeniom - w pozycji dotyczącej rozliczenia kosztów podgrzania wody, nie jest rozliczane zużycie wody zimnej kierowanej do podgrzania. Jak bowiem wskazała powódka, a czego nie podważył w toku sprawy pozwany W. M., w wynajmowanym przez pozwanych lokalu w roku 2009 nastąpiło np. zużycie wody zimnej na poziomie 37 m³ (odczyt z wodomierza) i 41 m³ wody ciepłej (odczyt z wodomierza). Z uwagi, że część wody zimnej dostarczonej do budynku jest kierowana do podgrzania, dla potrzeb rozliczenia ilości zużytej wody zimnej i odprowadzenia ścieków w lokalu prawidłowo dokonano sumowania zużycia wykazanego na wszystkich wodomierzach indywidualnych znajdujących się w konkretnym lokalu, co dało 78 m³ ilości zużytej wody zimnej i odprowadzanych ścieków w 2009r., za które to odpowiadają pozwani. Nadto, z tytułu rozliczenia różnic budynkowych, w roku 2009 konto pozwanych obciążono także należnością z tytułu udziału w zużyciu wody zimnej 11,61 m³ i wody ciepłej 3,82 m³. Rozliczeniu temu – zdaniem Sądu Okręgowego – wbrew twierdzeniom apelacji, nie można zarzucić nieprawidłowości i niezgodności z obowiązującym w zakresie regulaminem dotyczącym sposobu rozliczania dostaw mediów i nie wynika z niego bynajmniej okoliczność podwójnego rozliczenia ilości zużytej wody zimnej w ilości 119 m³, a jedynie to, że pozwani zostali rozliczeni przez powódkę za doprowadzenie do zajmowanego przez nich lokalu zimnej wody w ilości 78 m³ oraz za podgrzanie zimnej wody w ilości 41 m³.

Mając na uwadze powyższe Sąd II instancji uznał, że twierdzenia przedstawione przez pozwanego W. M. w apelacji co do zawyżenia żądanych pozwem należności w żaden sposób nie zostały wykazane dokumentami, czy też innymi

dowodami. Samo zaś subiektywne przeświadczenie pozwanego o zasadności jego stanowiska nie powoduje jeszcze, że można było podważyć wiarygodność dowodów przedstawionych w toku sprawy przez powódkę, a świadczących o tym, że pozwany, wraz z pozostałymi domownikami, jest solidarnie zobowiązany do zapłaty powódce kwoty 336,13 zł z tytułu należności wskazanych na k. 9 – 11 i 15.

Konkluzja powyższa prowadzi do stwierdzenia, że apelacja pozwanego W. M. była niezasadna, dlatego też na mocy art. 385 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. i art. 505¹⁰ § 2 k.p.c. oraz a contrario art. 505¹² § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w pkt I sentencji. O kosztach procesu orzeczono w pkt II - na podstawie art. 108 k.p.c. i 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.